

Papp Attila
(ÁLLATNYELVEN)

ma reggel el akartam mondani a madárnak,
hogy semmilyen körülmények között nem
bántanám (sajnos nem tudok állatnyelven),
tartoztam ennyivel a rigónak, aki naponta
megjelenik a párkányon, és rendületlenül
lesi (az íróasztaltól pont rálátok), hogy
mikor veszem észre végre. a szemérlől
a mocsár jutott eszembe, ahová a szekér
kereke besüppedt, amikor nagyanyám
a második világháborúból menekült,
ötévesen, ezt nem olyan rég mesélte el,
nem sokon múlt, hogy én se legyek.
láttam a rigó szemében, hogy tudja,
de én nem nyitom ki az ablakot, nem
szórok elé kenyérmorzszát, helyette
a kukába söpröm, és meggyőződöm
a mintázatok hatalmáról,
mert
egykor apám is így tett, óva intett
a madaraktól, óva a szabadságtól.
nélküle még megtanulhatok
állatnyelven.

(ÉSZREVEHETŐEN ITT)

apa: neved obeliszki emlékmű, emelkedik
előttem, gúla alakú csúcsban végződő kereszt-
metszetű kőoszlop, erről egy cikkben olvastam,
valamiért egyből te jutottál eszembe, hogy
lehetnél százhusz tonnányi vörösgránit,

akkor észrevehetően itt lennél, ehelyett jó ideje építgetlek legbelül, magamban, és ha már egyben látlak, felírlak a jelenleg álló obeliszkek listájára, megörökítem az elhagyás történetét.

(PÁRHUZAMOS MOZDULATOK)

azt álmodom, hogy apám vagyok. nem férek el a bőre alatt, húzom magam után. végignézem a rendszerváltás előtti időket, az élelmiszerboltot, ahova jártak, és később én is megyek, bertiszes parizerért, a nagyanyám tárcájából kinyert aprópénzzel. szeretném hinni, hogy apám már akkor úgy gondolt rám, mint egy mondatra, aminek pont van a végén, nem kérdőjel. és amikor Ceaușescu beszélt, mint minden valamirevaló apa, biztosan azt mondta: csak ilyen fiat ne.

(NEM ELHAGYHATÓ)

ötéves terv a családfakutatás, legvégül majd a nevek mellé felírom a hasonlóságokat, szót ejtek Andorról, akiről egyetlen emlékem (egy történetből ismerem, amit nagyanyám mesélt) a bakancsa, sose láttam, mégis olyan, mintha lábamon viselném, a testvére, üknagyapám indult a keresésére, és az a bakancs, az volt, ami a termőföldből kitüremkedve elárulta, hol esett el.

(A SZUBJEKTUM FELÉ)

nem ezt akartam mondani, amit akartam mondani
az az, hogy emlékeznem kellene valamire, amit
ketten, valahol, hogy melyik kerület, lényegtelen,
valamihez hasonlítottam, hogy a folyékony idő
magával hord mindent, visz, abba hagyhatatlan
sodrással, beszéltem neked városról, országról,
elégikus, álmodozó hangon, árnországbán,
árnylélegzettel, árnyszívvel felmondtam egy
Schiller-verset, és mintha a felhők is lejjebb
ereszkedtek volna, megláttam, mi ez az emlék,
hova tűnt belőlem, és hiába próbálok közelebb
érni a lényeghez, csak a váz maradt meg,
mint a cipőtalpnyomom az apartmanod előtt:
a formája megkötött a betonban, de a cipő
régóta eltűnt. azóta ez a honvágyérzés,
mióta belőled hiányzom.

(HIDEGEBB ÉGÖVI FENYVESEK LAKÓJA)

nincs kalapja, termőteste világos okker,
a te szavaiddal élve: fehér, de megvágva
[vörös, mint a hús.
emlékszel? először volt közös éjszaka
meg felelőtlen szerelem, ami nem válogat,
[és fény a fésületlen vízen.
a mozsárütőgomba különlegessége miatt
maradtunk, tudományos kutatómunkát
[végeztél, ültem a folyóparton.
ez a jelenet azóta is megtörténik, az erdő
visszavár. a fenyők valamivel türelmesebbek,
[de a mozsárütőgomba sehol.